

Vuit poemes

per Toni Roca

Productes cosmètics Mercadona

*Estic pensant en tu dintre d'un tren
que s'ha aturat en una estació
d'una ciutat on no he estat mai.*
Joan Margarit

Constricció i tristesa
de la noia del Martini
en arribar a Mercadona.
Tal vegada l'amor la té
contrariada i la intimitat
estripa una memòria,
un record perceptible
i mica auster.
Però diu la propaganda
als aparadors principals
que Chilly revoluciona
la higiene femenina.
I, a més a més, insisteix,
pressiona la zona vulvovaginal,
la zona més delicada i vulnerable
a la pell del cos.
Abril treu el nas per la propera
cantonada; aigua daurada,
pluja com bell espectacle tancant
el paisatge, la flor feta tota
explosió, diàspora. La noia
del Martini, de cor ferit, carn
impacient, tremolor a les mans
s'acosta al bar i demana un gingerale
amb bourbon.
Per aquest motiu, Chilly, especialista
en higiene femenina íntima, llança
una innovadora gamma completa
de gels, tovalloletes amb tot
el que la zona íntima femenina necessita.
A l'exterior de Mercadona, ja no plou.

(Del llibre
'Productes cosmètics Mercadona',
Eivissa, 2001)

Oració

*D'on venim, que no fos tornada?
Com una absurda enamorada,
la vida ens fa plorar el passat.*
Carles Riba

Rere el teixit negre –vestit
de luxe, nocturnitat i pleniluni,
alegre de l'estiu– les teves
calcetes, ombra i perfil
d'una figa desitjada, esplendor
de la llum de carn excelsa,
treballada a mà, foc a foc
en l'èxtasi provocat, provocador.
Sexe de prevaricació. Impossible
transgressió i fa calor, i el desig
–delit– em puja i s'instal·la
al cim de la meva polla. Mirau,
avui és lluna plena i em vessa
una llarga, profunda lleterada
entra la fúnebre, ombrívola
possessió dels llençols.

El poeta octogenari,
vint anys després
recorda un vell amor

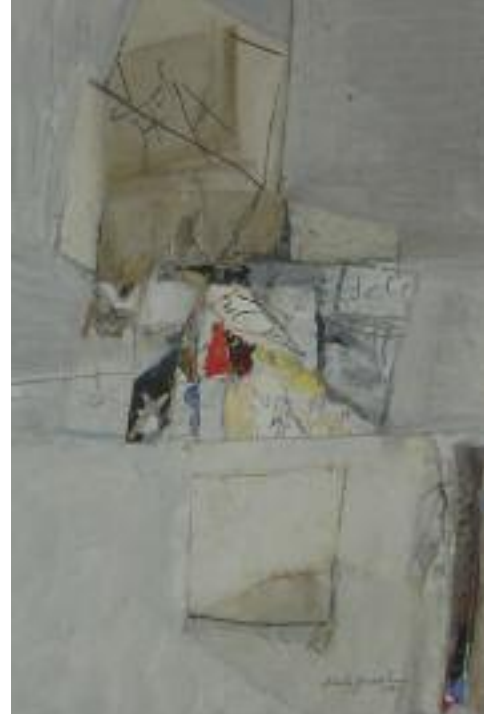
*No alejarme de tí, tenerte cerca,
ésta es mi religión, no mi costumbre*
Ben Clark

(per la Claudia, per la Mònica)

Tinc 85 anys, aquí són les nou del matí i a la residència dels vells tot és net, pulcre, blau de metall jove, renovat dia a dia. A la meua cambra, a primeríssima hora del matí entra la infermera –de nom Raquel, però és illenca i no del país d'Israel– em pren el pols, porta a la mà un suc que sembla taronja i llueix davantal blanc. Somriu, em somriu com una monja a punt d'homilia o encíclica, parla suau, feble d'entonació, comprensiva i una mica alegre. Al carretó amb rodes, els queviures necessaris que et donen ànim i m'espitgen cap a la jornada que tot seguit comença. L'esmorzar, cal reconèixer-ho, no té el perfil breakfast at Tiffany's i l'ombra de Truman Capote/Audrey Hepburn resta lluny entre la mar de vidre, gavines, arbres esvelts d'improbable primavera nova, trencadora. Trencadora i trencadissa. És notable el menjar i m'entra bé a la boca, mastego –encara tinc dents i queixals– el pa i la fruita. Octubre i tardor, fred als ossos i el record –ara tot just fa 20 anys– d'un temps de magranes al rotatiu local. La cerimònia és curta però lenta d'execució, imaginativa i groga. Després l'espectacle del desdijuni; l'espectacle és quotidià; canvi de llençols, obrir la finestra, convé refrescar i alleugerir el microclima de l'estança una vegada esgotada la llarga nit. Reflexiono el passat. No em queixo de viure aquí, tancat, barrat i vigilat, encara que puc perdre'm les sessions de cinema a la ciutat, al local aquell entranyable sempre. Al costat, a l'altra habitació –i sento les pregàries de familiars– tinc, i per aquest ordre, un alzheimer, un home ferit de fetge o tal vegada d'estómac, una dona pausada i d'oració diària que veu bellumes o estranys presagis premonitoris de vents devastadors. Llavors, silenciosa, amb la glòria diària que veu bellumes estranyes, entra la mort de totes les morts. Missa i toc d'oració. Retirat al jardí alegre, carregat de vidre, sento via telefònica la veu de Mònica. Des de l'Índia, ja ho sabia, torna a enrecordar-se de mi. I la Claudia feliç i serena, estable a Milà. S'acosta novembre i amb ell el meu aniversari. Passa el temps. Passa la vida. Passa la figura ampla del gos. Estic trist i torno a repassar pàgines i pàgines de 'El amor en los tiempos del cólera' i 'Expectativas valencianes a Via Púnica'. No tinc remei, estimada, no tinc remei. Bon dia, dones del Sud.

(Del llibre 'Penúltims poemes').

En la mort de Bobby Robinson

*En els de l'esguard t'endevino la dalla.
Sé cert que moriré de tu, del teu rostre de pena.*
Josep Maria Llompart

*De nit voluptuosa intel·ligència,
esglai, esperma alat de la meua obra;
entre un i altre em jugo l'existència.*
Pep Costa

Contemplo els dies
passats de Bobby Robinson.
Però Bobby Robinson és mort
mentre llegia el periòdic
rere el taulell de la seva
botiga de discos, la mítica,
lògicament, Bobby's Happy House,
ubicada a la 125, cantonada al Frederik
Douglas Boulevard, tot just a la vora
de l'Apollo de llegenda. Pur Harlem.
Viure a una passa –tal vegada dos–
d'un boulevard dona prestigi, elegància,
reminiscències de vella olor a cuina vella,
amb passat de música negra que belluga
i s'espavila entre evocacions de soul, hip-hop
i altres tendències. «Escolta, boy», deia
sovint a cau d'orella, «sóc nascut a Carolina
del Sud i porto a Nova York, una puta ciutat,
47 anys,
venc discos, parlo amb la gent, toco el cul
a la Suzy Q., alegre noia que fou un dia
Miss Saigon, convidó a cervesa als meus
amics i a la nit passejo entre arbres,
vols d'esquirols i aroma de nobles cavalls
que caminen per Central Park...». Vida tranquil·la
a la ciutat intranquil·la, i dels seus companys
recordo Elmer Games, Gladys Knights, Fats
Domino, James Brown...
Però ara Bobby Robinson és mort i completa
la tristesa a Harlem.

(Del llibre 'El blues de Can Pou').

Desesperança

*Tant sols recordo una taca de llum i la
consecució del bes entre els filtres de la nit.*
Bartomeu Ribes

Viure el teu paradís?
No és incerta, però
la bellesa dels teus llavis.
Per la cadera l'horitzó
es fa univers probable,
cobra vida, intensitat,
plenitud de terra oberta.
Parlaria dels teus pits,
dolç caramel a l'hora
de l'estiu. O gelat
de xocolata i maduixa.
Els peus són amples
i estables, culmina
—estabilitza— perfil i densitat
de la cama llarga, prima,
perfecta, muscles d'ona
daurada que clou el desig
en arribar a la platja.
Llavors tindriem passió
i flaire, perfum que destil·la
i matisa, colònia genital,
vertader trencaones, punt
a l'entrecreix, cruïlla de camins,
tèrbol laberint com el foc
latent de la meva pell.
Sòlid paisatge fil per randa
de cintura que mou i vincla
la meva absoluta desesperança.

(Del llibre 'Carolina Herrera, for men').

Roba interior

*D'ara endavant, sota un cel variable,
veuràs muntanyes i petits valls, dins un anell d'escuma*
Marià Villangómez

Les dones de Dinamarca
avui visiten Copenhague
i deixen Oslo per millor
ocasió.
Les dones de Dinamarca
són altes i llestes, no fumen
a l'interior de les cafeteries
i encenen els ulls a la foscor
dels cinemes, però no quan
a la pantalla es projecten
pel·lícules de Gregory Peck.
Les dones de Dinamarca
no coneixen Connecticut
encara que no perden
l'esperança, mentre
fan partides de pòquer,
juguesques al centre
comercial de la seva ciutat
i, entremaliades que són,
fan el somni de la vida eterna
a l'híper antic i colonial.
Les dones de Dinamarca,
pell, muscle, natges, pits,
sexes —tema delicat, ho reconec—
i posteriors conseqüències
variades són l'espectacle
de la vida alegre.
Les dones de Dinamarca
estimen la roba interior
dels homes de Dinamarca.
Els homes de Dinamarca
són curts de vista
i una mica sords.
Cal no preocupar-se,
al cap i a la fi
és ara
temps d'estiu, mar
en permanent estat
de tensió i una brusquina
neix a ponent del carrer
central.
La dones de Dinamarca...

(Del llibre 'Les dones de Dinamarca',
Eivissa, 2009).

Claudia a la ciutat de Milà

*Fratelli, a un tempo stesso, Amore e Morte
ingerò la sorte.
Cosse quaggiù sì belle
altre il mondo...
Giacomo Leopardi*

Poc espai per l'amor a les habitacions
d'aquest retir, oci i vacances quasi pagades.
Em molesta el tarannà de la infermera
de la segona planta però cal reconèixer
que el seu cul és magnífic, fins i tot
adorable. Aquí, de sexe ni se'n parla.
Vells i als límits de la caducació,
és un record, un sospir, una antiga, esborrada
—grogia sense dubtes— fotografia fixa
a la retina de cervell atrotinat. També, però,
una entelèquia gens espiritual. Vivència
de parany perdut i no recuperat, el concepte,
la idea del sexe ens arriba esmorteïda, esvaïda
per cortinatges de fum i boira. Les coses són
així i ni menys la mà del diable, que existeix,
el sento sota el llit tota la nit, crida i fa dansa
de sensualitat exquisida. Amor i sexe a perdurables
camins remots tancats al departament
de les escombraries, arxivats a la rebotiga
de memòria petita i escassa. Són els signes
dels temps que ara em toca viure amb el pressentiment
d'una mort no sé si propera. Però avui n'estic cansat
i una mica melangiós. Melangiós de pluja tardorena
i amarga. Via telefònica m'arriba des de la ciutat
de Milà la veu —esperança i tendresa— de Claudia.
Claudia insubornable i bella, és al seu país
d'Itàlia. Sang com a metàfora, tristesa com a
paràbola tanca el poema avui que som a dijous
i la vida a l'exterior, més enllà de les parets,
balla feliç entre la joia i la llum de la flor fresca,
renovable cada dia.

(Del llibre 'Penúltims poemes', Eivissa, 2010).

Goldman Sachs vol oblidar Harvard

*Banya'm a raig, rega'm a pler, ruixa'm,
pixa'm, remulla'm tota.
Antoni Cardona*

Goldman Sachs, junior —el pare morí
víctima de col·lapse a Wall Street provocat
per l'equip Fannie Mae/Freddie Mac—
és, ho sé, un enviat de Déu a la terra.
Home flexible, rigorós i discret, vol
oblidar el seus temps d'estudiant
a Harvard. Això era previsible.
Goldman Sachs, junior, presideix
un banc, organitza barbacoes a militants
del tea party i acut periòdicament
a sessions de sexe dur. O duríssim.
Però això també era previsible.
Sota un cel de fang i gavines
en flor, rere vidres i acer, contempla
l'escenari i la ciutat, somia vacances
a Palm Spring i no viatja mai en metro.
Goldman Sachs, com tothom, és previsible.

(Del llibre 'El blues de Can Pou').

Il·lustracions: Carles Guasch Guasch